

Obrir camins d'esperança en temps d'incertesa

Romà Casanova, bisbe de Vic

Estem enfront d'un curs pastoral incert per raó de la pandèmia del Covid-19, que encara persisteix entre nosaltres. Sorgeixen tot de preguntes: Quan s'iniciarà la catequesi? I aquesta, amb quines condicions? Les celebracions, tindran limitacions quant a l'aforament? Les trobades formatives, amb quantes persones seran possibles? L'atenció als malalts, per als grups de visitadors, en quines condicions es podran fer? Qui exercirà la caritat de portar la comunió als qui no poden assistir a les celebracions i la desitgen? L'assistència als pobres i indigents, quines restriccions tindrà? Els grups sinodals, com podran fer les seves trobades? Les anteriors i altres preguntes apareixen entre nosaltres com a preocupació.

Aquest temps d'incertesa ens demana ser capaços de percebre aquesta incertesa com a ocasió d'afrontar els nous reptes. La incertesa, amarada de por i de desànim, no ens ha de paraitzar mai. **Hem de ser capaços**, en aquest temps incert, en concret en aquest nou curs que tenim al davant, **de reinventar-nos, de ser creatius, de viure l'es-sencial**, de no perdre la relació amb la comunitat, de donar el millor de nosaltres, de vèncer la por i el desànim; en poques paraules: obrir camins d'esperança.

La presència de l'Esperit Sant entre nosaltres ens ha de donar la confiança que el temps d'incertesa és un temps d'oportunitats. La creativitat de l'Esperit —el qual és anomenat, moltes vegades, la imaginació de Déu— suggerirà maneres noves de complir la nostra missió d'anunci evangelitzador. Tots som testimonis del que es va fer en aquest sentit en el temps de l'alarma sanitària arreu del bisbat, en les parròquies i en les comunitats. A més, som coneixedors de com l'Església, en temps realment difícils, de persecució violenta, ha estat capaç de complir la seva missió evangelitzadora; per exemple, portant la comunió als malalts, posant en perill la pròpia vida, com ho va fer un dels tres màrtirs caputxins de Manresa que seran, si Déu vol, beatificats el 14 de novembre.

La inactivitat no és pròpia del deixeble de Crist. El qui és pobre no pot deixar de cercar el pa per a poder sobreviure. Nosaltres som els qui, perquè som deixebles de Crist, no podem deixar de dur a terme el que Jesús ens ha encomanat. No podem deixar d'anunciar Crist, com deia sant Pau al seu deixeble Timoteu: *T'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'Evangelí: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és* (2Tm 4,2). Acomplir la nostra missió és vital per a nosaltres.

